

LBRIS

We know
books

Episcopul Aleksandr Mileant

**De ce
avem nevoie
de Hristos**

Traducere din limba rusă:

Denis Chiriac

EDITURA ECUMENIȚĂ

2022

Cuprins

Prefață	5
Cel mai important lucru din viață	8
Dualitatea tragică a lumii noastre	8
De unde vine răul	12
Mântuirea lumii este doar în Hristos	15
Necesitatea Bisericii	24
Să rămânem cu Hristos	31
Durerea în viețile noastre	33
Necazul este inevitabil	33
Ce ne zic filosofia și religia despre rău și suferință	34
Învățătura Scripturii despre rău și suferință	45
Cum să facem față necazului.	
Învățătura Sfinților Părinți	57
Să aflăm binele suprem	64
Dacă suferința este inevitabilă... ..	71
Rugăciunea celui suferind	74
Conștiința - glasul lui Dumnezeu în om	77
Natura conștiinței	77
Conștiința - legea morală universală	78
Exemple de funcționare a conștiinței, așa cum este descrisă în Biblie	81
Latura psihologică a conștiinței	84
Păstrarea unei conștiințe curate	86
Apologia vieții creștine	89
Armonia celor două revelații	89

Dumnezeu și lumea (Despre descoperirile astronomice moderne)	93
Inspirația Scripturii	98
Cartea Facerii	105
Relatarea biblică a originii lumii și a omului	109
Cauzele și consecințele ateismului	115
Binele și răul	120
Binele moral și răul moral	120
Binele și răul fizic	122
Răul absolut și răul relativ	123
Morala din perspectiva lui Dumnezeu și a veșniciei	124
Pronia lui Dumnezeu	127
Credința în Sfânta Treime	131
Învingerea trândăviei și a deznădejzii	137
9 Av	139
Împărăția lui Dumnezeu - unde o căutăm?	147
Vie împărăția Ta!	147
Importanța pocăinței	152
Rolul harului dumnezeiesc	154
Cine este atras de Împărăție?	157
Principiile Împărăției Cerurilor în viața noastră	159
Credința - cheia vistieriei lui Dumnezeu	161
Esența credinței	161
Credință și cunoaștere	162
Dependența credinței de voință	166
Credința - stâlp al nădejzii	169
Credința - cheia vistieriei lui Dumnezeu	171
Credința lucrează cu iubire	173
Cum să-ți întărești credința	175
Iubirea - împărăteasa virtuților	179
Dacă mintea este luminată de adevăr, inima este încălzită de iubire	179
Scară spre cer	180

Natura misterioasă a iubirii	185
Amintește-ți de Cel Care ne-a iubit	195
Dragostea pentru Dumnezeu și pentru aproapele tău	204
Iubirea - o mare știință	218
Sărăcia care ne îmbogățește. Despre virtutea smereniei	219
Începutul mândriei	219
Taina smereniei	221
Gaura neagră a mândriei	226
Cum ajunge omul să fie cuprins de mândrie?	229
Mândria persoanelor credincioase	233
Roadele smereniei	236
Să facem alegerea corectă	241
Slavă lui Dumnezeu pentru toate	245
Bibliografie	251

Corector: **Oana Raluca Pleșa**

© Editura Egumenița pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEKSANDR MILEANT, episcop

De ce avem nevoie de Hristos / episcopul Aleksandr Mileant ;
trad. din lb. rusă: diac. Denis Chiriac, - Galați : Egumenița, 2022

ISBN 978-606-550-475-2

I. Chiriac, Denis (trad.)

2

Prefață

Iubite cititor, cartea pe care o ții în mâini vine lăca o provocare de a explora cu ochi critici tărâmul credinței. Episcopul Aleksandr Mileant te va îndruma pe această cale și îți va arăta de ce ceea ce pare nebunie în ochii lumii este o mare înțelepciune în fața lui Dumnezeu. Ba chiar mai mult, lucrarea aceasta te va ajuta să întrevezi de ce aparenta sărăcie a vieții smerite în Hristos, în raport cu întregul amalgam al „ofertei” vieții lumești, ne aduce cea mai mare comoară: îmbogățirea în cele veșnice. Însuși drumul vieții autorului a fost o neîncetată urmare a Mântuitorului. În acest sens, este relevant urcușul său duhovnicesc care rămas o taină chiar și pentru mulți dintre contemporanii săi.

Episcopul Aleksandr (Aleksandr Vasilevici Mileant) s-a născut în 1938, la Odessa. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, tatăl său a fost dat dispărut pe front, iar familia sa a fugit în Occident pentru a scăpa de bolșevici. Familia sa a locuit la Praga, Roma și, în cele din urmă, la Buenos Aires, unde tânărul Aleksandr a urmat mai întâi școala primară și apoi 7 ani de inginerie electrică. A lucrat în mai multe firme ca desenator de mașini electrice. A studiat la Universitatea din Buenos Aires.

De la vârsta de 8 ani, Aleksandr i-a ajutat în slujire pe Arhiepiscopul Pantelimon și apoi pe Arhiepiscopul Atanasie, care l-a apropiat de el și l-a instruit sistematic în științele teologice timp de peste trei ani. Episcopul Atanasie avea o mare bibliotecă teologică. Dorind să citească viețile sfinților în original, Aleksandr a studiat mai întâi greaca nouă și apoi greaca veche. La sfârșitul anului 1963, Aleksandr a fost admis la Seminarul „Sfânta Treime” din Jordanville, absolvind această instituție teologică în anul 1967. Cu un an înainte, Arhiepiscopul Averchie Taușev (†1976) l-a hirotonit diacon, iar, în timpul Postului Mare, vrednicul de pomenire Mitropolit Filaret Voznesenski (†1985) l-a hirotonit preot și l-a îndreptat spre parohia „Acoperământul Maicii Domnului” din Los Angeles, unde a fost preot paroh timp de 31 de ani.

În timp ce slujea în parohia sa, Părintele Aleksandr și-a continuat educația în domeniul științei și tehnologiei, obținând o diplomă de licență în electronică în 1978, apoi urmând și un masterat în același domeniu. În cele din urmă, a dobândit calificarea de inginer la Universitatea din California de Sud în 1983, specializându-se în domeniul comunicațiilor și codării navelor spațiale. În același domeniu, a muncit ca inginer pentru o filială a NASA.

Munca laică i-a permis Părintelui Aleksandr să se specializeze în calculatoare, ceea ce l-a ajutat să publice numeroase broșuri misionare care au fost foarte populare atât în Rusia, cât și în străinătate. Până în prezent au fost publicate peste 300 de

broșuri în limbile rusă, engleză și spaniolă despre credința ortodoxă. În 1995, Protoiereul Aleksandr a depus voturile monahale în Mănăstirea Sfânta Treime și a primit numele de Aleksandr în cinstea Sfântului Mucenic Aleksandr, Arhiepiscop de Harkov, care a murit în închisoare în 1939. Ulterior, a fost hirotesit arhimandrit. Pe 28 mai 1998, Arhimandritul Aleksandr a fost hirotonit episcop de Buenos Aires și America de Sud la Catedrala Sinodală din New York.

Din pricina stării sale de sănătate precare, a reușit doar ocazional să efectueze vizite pastorale în cuprinsul eparhiei sale. În ultimii ani de viață, a fost grav bolnav, suferind de cancer, și a locuit în California, SUA. A călătorit la San Francisco pentru a se închina moaștelor Sfântului Ioan Maximovici, a cărui model l-a urmat cu sfințenie în viața sa. S-a stins din viață la 12 septembrie 2005, la ora 23:46, în La-Canada, California, SUA. Slujba de înmormântare a avut loc în seara zilei de 13 septembrie la Biserica „Sfânta Treime” din Oxnard, California. A fost înmormântat la Mănăstirea „Sfânta Treime” din Jordanville.

Unul dintre discipolii și enoriașii vlădicăi Aleksandr, A.V. Șmeliiov, își amintea: „Cunoștea excelent multe limbi străine. Deși noi, ca niște copii ai școlii parohiale, aveam doar o vagă idee despre activitatea sa științifică, toată lumea știa că era un savant talentat... Îmi amintesc mereu că Vlădica Aleksandr a rămas întotdeauna blând și bun la suflet, în ciuda faptului că uneori copiii îi făcea

zile fripte. La biserică, slujea excelent. Predicile sale erau întotdeauna bine elaborate, cu o idee clară, care nu se pierdea în fluxul de cuvinte. Episcopul Aleksandr a avut întotdeauna grijă de toți enoriașii, fără excepții”.

Așadar, dragă cititor, ai inedita ocazie de a descoperi în cursul acestei lecturi nu numai taine ale vieții duhovnicești în contemporaneitate, dar și viața tainică a inimii autorului. Deci fii încrezător și cât se poate de întrebător, deoarece Vlădica Aleksandr te va îndruma cu iubire, îngăduință, răbdare, acceptare și înțelegere. Volumul nostru abordează o serie de tematici și probleme actuale, oferindu-le o perspectivă ortodoxă clară și bine argumentată. Împreună cu autorul, nutrim nădejdea că, la finalul acestei lecturi, vei realiza de ce avem atât de mare nevoie de Hristos. Paginile acestei cărți sunt cu atât mai interesante, cu cât constituie rezultatul propriilor căutări spirituale ale autorului.

Cel mai important lucru din viață

Dualitatea tragică a lumii noastre

Încă de la o vârstă fragedă ne confruntăm în mod constant cu un fapt neplăcut, și anume că lumea în care trăim este dublă și contradictorie. Totuși, lumea rămâne maiestuoasă și frumoasă! Natura ne încântă cu frumusețea, măreția și tandrețea ei; viața ne atrage cu misterele și posibilitățile sale aparent nelimitate. Uneori simțim în noi înșine puterea și capacitatea de a realiza multe. Ni se pare că totul este aranjat pentru fericirea, plăcerea și dezvoltarea puterilor noastre.

Dar, în paralel, de fiecare dată ne confruntăm cu faptul că multe dintre aceste lucruri frumoase și încântătoare se sfârșesc în distrugere și moarte. În natură - furtuni, cutremure, secete, epidemii, care provoacă suferința și moartea animalelor și plantelor. În societate găsim conflicte, jafuri, violență, înșelăciune și război; în familii, certuri și dușmăanii. De asemenea, simțim adesea neliniște în noi înșine: uneori ne lovesc îndoielile, necazurile și dezamăgirile neașteptate, alteori boala ne împiedică să ne desfășurăm activitățile zilnice.

Într-un cuvânt, se pare că nu există nimic constant și durabil în lume. Slava nu ține, bogăția ne alunecă printre degete, scurtele clipe de fericire sunt înlocuite de lungi perioade de goliciune și lipsă de scop. Lucrurile ne plictisesc, prietenii ne înșală, iubiții se schimbă, visele nu se împlinesc, clipele de bucurie sunt invariabil înlocuite de o stare de pustietate și neplăcere. Tinerețea este succedată de bătrânețe, toată lumea și la orice vârstă este păscută de pericolul morții care aruncă în derivă toate speranțele și planurile omenești.

Care este motivul acestei dualități și contradicției a lumii? De ce parcă cu o mână ni se dă, iar cu cealaltă ni se ia; una creează ceva, iar alta distruge? Ne îndulcim uneori de veselie pentru a ne întrista ulterior și mai mult? Viața ne cheamă ademenitor pentru a ne întrista și mai mult... Ne încântă cu frumusețile ei pentru a ne întrista iremediabil în pragul morții?

Dacă lumea este în mod inerent dualistă, ca sarcinile pozitive și negative ale particulelor atomice, de ce nu putem noi, care îi aparținem organic, să ne împăcăm cu dualitatea ei? De ce tânjim după o armonie și o conveniență complete? De unde vine în noi această dorință de viață și de fericire neîncetată, când moartea și distrugerea sunt la fel de naturale ca viața și dezvoltarea? Și mai mult decât atât! Oricât de mult ne-am convinge că într-o zi toți trebuie să murim la fel, că moartea este sfârșitul natural al tuturor creaturilor, subconștientul nostru se opune cu încăpățănare acestei idei și cere prelungirea vieții –

chiar și atunci când aceasta este legată de eforturi și suferințe incredibile!

Astfel, se dovedește că principala contradicție se află în noi înșine, și anume că o parte a naturii noastre gândește și simte nu în conformitate cu legile lumii fizice, ci în conformitate cu alte legi, spirituale. Prin urmare, omul nu va putea niciodată să se obișnuiască cu distrugerea și moartea. Ele vor rămâne întotdeauna pentru el ceva nefiresc și inacceptabil! Fiecare dintre noi și-ar dori, în subconștient, să se mute într-o lume fără contradicții, în care să domnească armonia și dreptatea, în care bucuria să nu fie umbrită de tristețe, în care viața să nu cunoască sfârșit. Este posibil, așa cum au presupus unii filozofi (în lumea ideilor lui Platon), ca sufletul nostru să fi locuit cândva într-o altă lume, mai bună, plină de armonie, și ca, ajungând împotriva voinței sale în această lume imperfectă, să simtă în subconștient lipsa lumii ideale? O astfel de posibilitate este tentantă și poate explica în parte nemulțumirea universală a omenirii, dar nu rămâne oare doar un vis?

Credința în existența lui Dumnezeu – că El este infinit de bun și atotputernic – ne spune că El ne-a creat pentru a fi fericiți. El este Cel Care a pus în noi setea nestăvilită de a ne îmbunătăți și de a dobândi fericirea. Deci trebuie să existe o altă lume, mai bună și mai perfectă decât a noastră. Dar unde este și cum putem ajunge la ea? Creștinismul oferă un răspuns clar la această întrebare crucială care a preocupat omenirea din timpuri imemorabile.

Acesta afirmă în mod clar că există cu adevărat o altă lume, mai bună, numită Cer sau Împărăția Cerurilor, unde locuiesc îngerii și sufletele celor drepti. Lumea cerească este lipsită de contradicțiile și nedreptățile noastre, lipsită de crimă, violență, boală și moarte. Viața neîncetată și armonia desăvârșită domnesc în ea. Acolo, toate ființele simțitoare, luminate de lumina dătătoare de viață a Creatorului, contemplă neîncetat frumusețea Sa și se bucură de nenumăratele Sale binecuvântări. Și lumea noastră materială a fost creată de Dumnezeu pentru bine, viață și fericire, dar păcatul a pervertit și corupt totul.

De unde vine răul

Sfânta Scriptură explică faptul că tragedia care s-a abătut asupra rasei umane a început de fapt în lumea îngerească – poate chiar înainte de a începe cosmosul material. Unul dintre îngerii superiori creați de Dumnezeu, numit Lucifer, și-a imaginat că dintre îngeri este cel mai inteligent, cel mai puternic și cel mai frumos, că nu mai are nevoie de Creator și nu este obligat să Îl slujească. El și-a propus să devină un dumnezeu de sine stătător și să fie venerat de ceilalți îngeri. Pentru a realiza planul, el a provocat o revoltă în ceruri și a atras cu el o parte din lumea angelică.

Astfel, Lucifer, numit mai târziu Satana sau diavolul (care înseamnă „calomniator”), a pus începutul

celui mai rău dintre păcate – mândria și egoismul – din care derivă toate celelalte păcate și vicii. Lucifer plănuia să creeze o împărăție separată de Dumnezeu, formată din spirite „libere” și „independente”. Dar această împărăție, numită iad sau abis, construită pe începuturile păcatului, se pare că a eșuat. În loc de paradisul promis, a devenit un loc de întuneric impenetrabil și teroare neîncetată. A devenit atât de îngrozitoare încât chiar îngerii căzuți se tem de ea și vor să o părăsească, precum pe orice închisoare (Luca 8, 31).

După ce a realizat o tragedie în lumea spiritelor pure și și-a stabilit împărăția, diavolul nu este mulțumit. Urându-L pe Dumnezeu și tot ce a fost creat de El, a decis să facă rău cununii creației lui Dumnezeu, omul. În acest scop, a luat forma șarpelui și i-a ispitit pe Adam și pe Eva să încalce porunca lui Dumnezeu și să mănânce din pomul interzis (Facerea, 3). Fiind un amăgitor viclean, i-a făcut pe oameni să creadă că, dacă vor mânca din fructul cunoașterii binelui și răului, vor deveni la fel de pricepuți și de puternici precum Dumnezeu. Astfel, i-a sedus cu acel lucru de care el însuși se lăsase măgulit cândva, adică cu posibilitatea de a deveni dumnezeu, ușor și parcă „dintr-o lovitură”, în afara Creatorului, ba chiar în ciuda Lui! Astfel, oamenii au fost ruinați de aceleași păcate care i-au determinat cândva căderea lui Lucifer: mândria și iubirea de sine.

Astfel, tragedia păcatului a coborât din lumea îngerească în lumea noastră materială. Drept rezultat, viața noastră pământească este plină de contra-